

WURMPIE DURMPIE

Borre is op weg naar supermarkt Superduper. Hij wil roze koeken kopen voor Radijs, Ovi, Elle en zichzelf. Die kunnen ze dan samen oppeuzelen in het geheime clubhuis van hun geheime club, De Kerkhof Kids.

Als hij er bijna is, ziet Borre hoe voor de Superduper een klein heertje door drie slungelige puistenkoppen wordt uitgescholden. De jongens staan om het mannetje heen, wijzen en schreeuwen: 'Wurmpie durmpie! Wurmpie durmpie!' Angstig houdt het slachtoffer zijn tas als een schild tegen de gemene woorden voor zich. Achter zijn brillenglazen wellen dikke tranen op.

Ook al zijn die knapen veel ouder dan Borre, hij zal ze eens goed de waarheid vertellen. Want als hij ergens een pesthekel aan heeft, dan is het wel aan pesten.

'Hé stelletje baby's, laat die man met rust!' roept hij.

De drie pestkoppen kijken op.

'Waar bemoei jij je mee?' gromt de puisterigste.

'Loop gewoon door!'

'Waarom doe je zo?' vraagt Borre. 'Wie of wat heeft je zo kwaad gemaakt dat je moet schelden, pesten en grommen?'

Is je vriendinnetje er soms met een ander vandoor?'

De jongen kijkt Borre aan. Zijn onderlip begint te trillen en nu zijn het zijn ogen die nat worden.

'Esme... Esmeralda,' snottert hij.

'Wat?' vraagt een van de andere jongens verbaasd.

'Heeft Esmeralda een ander? Hahaha!'

'Luuk zeker?' lacht de derde jongen. 'Hahaha! Echt iets voor jou, om je vriendin door zo'n druilloor af te laten pakken, sukkel die je bent! Hahaha!'

Nu begint de jongen heel hard te huilen. Hij zet het op een lopen en zijn twee vrienden rennen lachend en 'Sukkel! Sukkel!' schreeuwend achter hem aan.

Dat ging een stuk makkelijker dan verwacht, denkt Borre.

'Heel erg bedankt,' zegt de kleine man opgelucht en hij schudt Borre de hand. 'Ik ben professor Evergroen.'

Terwijl ze samen de supermarkt binnen stappen en een mandje pakken, gaat de man verder: 'Ik ben biologieleeraar op middelbare school De Spijbelaar. Ik geef les aan die drie etterbakken die jij zojuist zo vakkundig verjaagd hebt. Ik

weet ook niet waarom, maar ze lopen me altijd te treiteren. Zij en alle andere leerlingen. “Wurmpie durmpie” noemen ze me. Wist ik maar wat ik eraan kon doen...’

‘Heel vervelend,’ vindt Borre. ‘Maar nu moet ik weer verder, roze koeken kopen.’

‘Natuurlijk, je hebt het druk,’ zegt Professor Evergroen begrijpend. ‘Wat zou het fijn zijn om altijd een knaap als jou in de buurt te hebben, om die rotjongens in toom te houden. Maar ik begrijp dat dat niet kan. Of misschien...’

De biologieleraar krijgt een geheimzinnige blik in zijn ogen.

‘Zou je misschien iets voor me willen doen?’ vraagt hij dan. ‘Ik wil graag een pot rolmopsen, maar die staan zo hoog, dat ik er net niet bij kan. Zou jij me er een aan kunnen geven?’

‘Hmmm, ik weet niet of ik er wel bij kan, maar ik zal het proberen,’ zegt Borre.

Hij gaat op zijn tenen staan, strekt zich zo lang als hij kan en reikt naar de rolmopsen. Maar als Borre de glazen pot met opgerolde harinkjes wankel in de handen heeft, kietelt er plots iets in zijn oksel. Van schrik laat Borre de pot uit zijn vingers glippen, waardoor deze KLATS! op de supermarktvloer aan diggelen slaat.

Geschrokken kijkt Borre naar de troep op de grond. Meteen komen er twee vakkenvullers in Superduperuniform aangesneld. De een draagt een emmer sop, de ander een mop. ‘Het spijt me,’ stamelt Borre. ‘Ik wilde die rolmopsen pakken en toen kietelde er plots iets onder mijn arm. Ik schrok... Ik bedoel: ik deed het niet expres...’

‘Per ongeluk of expres: kapot is kapot,’ zegt de ene met de emmer.

‘Dat wordt betalen, ventje,’ voegt de ander met de mop eraan toe.

‘Maar dan heb ik geen geld meer voor de roze koeken!’ probeert Borre. Het zou fijn zijn als Professor Evergroen hem nu te hulp zou schieten. Hij kijkt om zich heen, maar ziet de biologieleraar nergens meer. Hij heeft gewoon de benen genomen!

‘Je helpt iemand en wat krijg je? Juist: stank voor dank,’ broemt Borre in zichzelf. ‘Wurmpie durmpie...’

GOBBEL, GOBBEL

Twee weken later zit Borre samen met de andere Kerkhof Kids in hun busje op de sloop. Hij is Professor Evergroen allang weer vergeten als de walkietalkie, die ze van oud-agent Kops hebben gekregen, begint te ruisen.

Borre diept het apparaat op uit zijn kontzak.

‘Hallo Inspecteur Kops? Hier Borre, over.’

‘Ha die Borre. Luister: in de Oempfstraat, dat is vlak bij jullie, is zojuist een waardetransport overvallen. Een stel rovers heeft een geldauto gekaapt. De politie is al onderweg, maar aangezien jullie zo dichtbij zitten, zijn jullie misschien eerder. Zo niet, dan kunnen jullie ons alsnog helpen. Over.’

‘We zijn al onderweg!’ roept Borre in de walkietalkie.

‘Over en sluiten.’

De Kerkhof Kids haasten zich, maar als ze in de Oempfstraat aankomen, is de politie er al.

In de straat heerst een enorme chaos. Overal liggen munten en door de lucht fladderen bankbiljetten. Tegen een lantaarnpaal ligt een geldwagen op zijn kant. Twee gemaskerde overvallers worden geboeid afgevoerd.

‘Daar heb je hem!’ roept een van de rovers angstig naar Borre wijzend. ‘Hij is knettergek! Houd hem bij me vandaan!’

Borre snapt er niets van. Waar heeft die man het over?

‘Volgens mij is die gozer zelf knettertje gek,’ zegt Elle.

Dan komt Kops naar De Kerkhof Kids toelopen.

Hij schudt Borre de hand.

‘Goed gedaan,’ feliciteert de inspecteur hem. ‘Maar wees voortaan wat minder roekeloos, waaghals die je bent!’

‘Eh, dank u...,’ stamelt Borre verward.

‘Maar, eh... waar hebt u het over?’

‘Ha ha, wat een grappenmaker,’ grinnikt Kops. Ik hoor zojuist dat je voor de geldauto bent gesprongen en zo de overvallers tot stoppen dwong.’

‘Hij stapte gewoon op z’n dooie gemakkie voor de geldauto,’ roept de rover uit, terwijl hij de arrestatiewagen in wordt geduwd. ‘Ik moest het stuur wel omgooien, anders was ik zo over hem heen gekard. Een geldtransport overvallen is één ding, maar een jongetje doodrijden? Nee, dat nooit!’

‘Maar, maar... Ik was het niet,’ probeert Borre.

‘Ik kom pas net aanlopen.’

‘Kom,’ bromt Kops. ‘Niet zo bescheiden. Jullie hebben wederom een zaak opgelost. Goed werk! Goed werk!’

De Kerkhof Kids begrijpen er geen snars van, maar het zal allemaal wel. Tijd om nog langer hier in de Oempfstraat te blijven rondhangen, hebben ze niet. Ovi heeft namelijk een afspraak bij de tandarts en Elle wil bij muziekwinkel Bonk kijken of de nieuwe plaat van Dreundeun al binnen is. Radijs gaat naar de schoonheidsspecialiste.

En Borre? Die heeft niet echt iets gepland. Maar als die anderen het zo druk hebben, verzint hij zelf wel wat om in z’n eentje te doen.

De vier groeten elkaar en gaan ieder hun eigen weg.

Niet veel later zit Ovi in de wachtruimte van de tandarts.
Hij is zenuwachtig, want er staat een tandsteenbehandeling op het programma en dat is geen pretje.

Als de tandartsassistente zijn naam omroept, gaat er een koude rilling door zijn lijf.

Dan komt plots Borre uit de behandelruimte lopen.

Hij draagt een enorme buitenboordbeugel.

‘Hé Borre,’ zegt Ovi verbaasd.

‘Ik wist niet dat jij een beugel zou krijgen.’

Zwijgend, met zijn zeven tanden in alle windrichtingen, kijkt Borre hem niet-begrijpend aan. Ovi ruikt zweet.

‘Gobbel, gobbel,’ zegt Borre dan. Kwijldraden bungelen van zijn beugel.

‘Borre, wat doe je raar. Wat is er met je?’

Voor Ovi antwoord kan krijgen, wordt hij bij zijn schouder gepakt door de tandarts.

‘Niet treuzelen, Ovi,’ broemt hij. ‘Ik weet dat het verschrikkelijk veel pijn gaat doen, maar we moeten nu echt beginnen aan je tandsteenbehandeling!’

Op hetzelfde moment dat Ovi door de tandarts de behandelruimte wordt binnen gesleurd, stapt Elle muziekwinkel Bonk binnen.

‘Hallotielo,’ zegt ze tegen de langharige man achter de toonbank. ‘Hebt u de nieuwe plaat van Dreundeun al binnen?’

‘Maar natuurlijk,’ zegt de verkoper. ‘Hier bij Bonk hebben we altijd het nieuwste van het hardste.’

‘Cool! Kan ik hem horen?’

‘Natuurlijk. Alleen staat die jongen daar hem nu te beluisteren... met alle twee m’n koptelefoons tegelijk...’

‘Maar die ken ik wel,’ zegt Elle als ze het rood met wit gestreepte shirtje van de jongen ziet. Hij staat met zijn rug naar haar toe.

‘Hé Borre, ouwe overdrijver, doe mij eens een van die twee koptelefoons!’

De jongen draait zich om en kijkt Elle dwaas aan. Zijn mond hangt open en er parelen zweetdruppels op zijn voorhoofd. De twee koptelefoons staan scheef op zijn vier oren.

‘Wat is er met jou aan de hand dan?!’

‘Gobbel, gobbel.’

Ondertussen zit Radijs in de stoel bij de schoonheids-
specialiste. Haar nagels worden prachtig mooi bijgevild.
Achter zich hoort Radijs de deurbel klingelen.
De schoonheidsspecialiste kijkt op van haar werk.
'Goedemiddag meneer,' zegt ze. 'Hebt u een afspraak?'
Een zweem van zweet trekt door de schoonheidssalon en er
klinkt onverstaanbaar, slobberig gemormel: 'Gobbel, gobbel.'
'Ik weet niet wat dat betekent, meneer. Als u geen afspraak
hebt om uw nagels te laten doen, lijkt het mij beter dat u gaat.'
Verward laat de ongewenste klant de schoonheidsspecialiste
zijn nagels zien. Ze slaakt een ijzige gil.
Van schrik draait Radijs zich om in haar stoel. Daar staat
Borre in de deuropening, drie handen in de lucht gestoken:
'Gobbel, gobbel.'

Niet ver bij de schoonheidssalon vandaan loopt Borre wat
over straat. Hij heeft niets belangrijks te doen zoals de
anderen, maar toch verveelt hij zich niet. Hij kijkt graag naar
mensen. Als je goed oplet, zie je de gekste en mooiste figuren
rondlopen: een vrouw met een hanenkam en een rat in haar
nek. Een man in een hoekig, zwart pak dat goed bij z'n hoofd
staat. Leuk sikje ook. En daar: een ventje in een wit met rood
gestreept shirtje... Maar hé, denkt Borre, dat lijkt ik wel!
Borre loopt op de jongen af.
'Hoi, ik ben Borre,' zegt hij. 'Wie ben jij? We lijken superveel
op elkaar.'
De jongen kijkt dwaas voor zich uit en gorgelt:
'Gobbel, gobbel.'

'Hallo, hoor je me niet?' probeert Borre.
'Gobbel, gobbel.'
Hij lijkt echt sprekend op mij, denkt Borre. Alleen is zijn
hoofd veel kleiner dan het mijne. En poeh, ik hoop niet
dat ik ook zo ruik!
Dan wordt Borre opeens vanachter omvergeduwd.
Hij gaat plat op zijn gezicht.
'Au! Kijk uit waar je loopt!'
Borre krabbelt overeind en ziet tot zijn grote verbazing een
kogelronde kopie van zichzelf. Ook deze brabbelt 'Gobbel,
gobbel', en het lijkt wel alsof die dikkerd het niet eens
doorheeft dat hij Borre omver heeft gewandeld.
Onverstoorbaar stappen de twee vreemde Borres
kwijlend voort.

Hier begrijp ik niets van, denkt de echte Borre. Ik moet
achter ze aan en uitvinden wat dit te betekenen heeft!